

Svídnicko - Javorsko patřilo ve 14. století do komplexu knížectví, jejichž piastovští vládci se titulovali jako duces Silesiae nebo duces Opolliensis. Dnes se toto území souhrnně nazývá Slezsko (Slqsk, SChlesien).¹

Do komplexu těchto zemí patřilo rovněž Svídnicko Javorsko, jež vzniklo pod vládou Boleslava I. Svídnického. Tento kníže založil rodovou linii, která bude v textu označována jako svídnická. Po Boleslavově smrti si knížectví rozdělili jeho tři synové. Bernardovi připadlo Svídnicko, Jindřichovi Javorsko, a nejmladší Boleslav získal Minstrbersko.

K obnovení Svídnicko Javorska došlo roku 1346 za vlády Boleslava vnuka Bolka II. Svídnického. Nejednalo se však o zcela totožný územní celek. Bolek I. ovládl po smrti svého strýce Jindřicha Javorsko, avšak větší část Minstrberského knížectví zůstala v moci potomků Boleslava Minstrberského.

Osud jednotlivých knížectví, které vznikly rozpadem země Boleslava I. Svídnického bude sledován pouze do té doby, dokud si jeho potomci zachovávali alespoň fakticky nezávislé postavení vůči českému králi.

Knížectví svídnických Piastovců představovalo území, kde se po celý středověk setkával německý, polský a český živel. Dalo by se proto očekávat, že se dějiny této země budou těšit zájmu badatelů zmíněných národů. Skutečnost je ovšem jiná.

Svídnicko - Javorsko patřilo od konce 14. století až do šedesátých let 18. století k českému státu, představující tak součást Habsburské monarchie. Po rakousko - pruských válkách přešlo společně s většinou Slezska do vítězných rukou Hohenzollernů. O století později se stalo součástí německého císařství, respektive jeho nástupců Výmarské republiky a posléze Třetí říše. Putování Svídnicko Javorska mapou středoevropských států skončilo až po Druhé světové válce, kdy bylo odtrženo od poraženého Německa a stalo se součástí nově vzniklé Polské republiky.